

Sygn. akt III CZ 12/09

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosław Bączyk (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta N.

przy uczestnictwie [...]

o zasiedzenie nieruchomości,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 marca 2009 r.,

zażalenia uczestnika K.D.

na postanowienie Sądu Okręgowego w N.

z dnia 10 grudnia 2008 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w N. odrzucił – na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. – skargę uczestnika postępowania K.D. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem wymienionego Sądu z dnia 20 grudnia 2007 r. o zasiedzenie nieruchomości.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że Sąd Okręgowy w N. – po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy – zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w N., oddalające wniosek o zasiedzenie nieruchomości, w ten sposób, że stwierdził, iż Skarb Państwa – Prezydent Miasta N. nabył przez zasiedzenie z dniem 23 maja 2002 r. własność oznaczonej zabudowanej nieruchomości, położonej N.

Skargę o wznowienie postępowania uczestnik postępowania oparł na podstawie przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Uzasadniając ją podał, że dopiero dnia 12 sierpnia 2008 r. dowiedział się o zgromadzonych w IPN dokumentach świadczących o tym, że jego ojciec (będący właścicielem wymienionej nieruchomości) z powodu prześladowania przez organy bezpieczeństwa (Urząd Bezpieczeństwa) nie mógł domagać się wydania bezprawnie zawładniętej przez Skarb Państwa nieruchomości. W związku z tym wniósł o przeprowadzenie dowodów z tych dokumentów i z przesłuchania świadków w celu wykazania, że ojciec był prześladowany przez organy bezpieczeństwa do 1963 r. z powodu odmowy współpracy z nimi. Zdaniem uczestnika postępowania jego ojciec został pozbawiony nieruchomości w odwecie za odmowę współpracy z Urzędem Bezpieczeństwa.

Sąd Okręgowy uznał, że nie zachodzi wskazana przez uczestnika postępowania podstawa wznowienia postępowania. Podkreślając, że przyjęty w sprawie o zasiedzenie bieg terminu do zasiedzenia rozpoczął się w maju 1972 r., stwierdził, że wskazane w skardze nowe okoliczności i dowody nie mogłyby mieć wpływu na wynik sprawy. Sąd podkreślił również, że okoliczności, których dotyczą zawnioskowane w skardze dowody, były przedmiotem oceny sądów rozpoznających wnioski o zasiedzenia, w tym także Sądu Najwyższego, i zostały uznane za niemające istotnego znaczenia w sprawie. Nie bez znaczenie jest też niekwestionowana przez uczestnika okoliczność, że po roku 1989 ani właściciel

nieruchomości, ani jego spadkobiercy nie podejmowali czynności zmierzających do odzyskania nieruchomości.

W zażaleniu pełnomocnik powoda, zarzucając, że Sąd Okręgowy na skutek naruszenia art. 233 i art. 403 § 2 k.p.c. bezpodstawnie uznał, iż nie zachodzi wskazana podstawa wznowienia postępowania, wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że samo sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ustawie nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z jej uzasadnienia wynika, że podniesiona podstawa nie zachodzi. Taka skarga podlega – na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. – odrzuceniu jako nieoparta na ustawowej podstawie wznowienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 stycznia 1968 r., I CZ 122/67, OSNCP 1968, nr 8-9, poz. 154, z dnia 30 maja 1996 r., I CRN 101/95, OSNC 1996, nr 10, poz. 138, z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001, nr 4, poz. 133, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, z dnia 24 czerwca 2005 r., V CZ 70/05). W wypadku oparcia skargi o wznowienie postępowania na podstawie przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c., badanie, czy zachodzi ustawowa podstawa wznowienia, obejmuje także ocenę, czy w rozumieniu art. 403 § 2 nowe okoliczności lub środki dowodowe mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 1982 r., II CO 1/82, OSPiKA 1984, nr 2, poz. 27).

Sąd Okręgowy trafnie uznał – wbrew zarzutom skarżącego – że nie zachodzi przewidziana w art. 403 § 2 k.p.c. podstawa wznowienia postępowania. Podniesione przez skarżącego zarzuty nie podważają oceny Sądu, że wskazane w skardze okoliczności faktyczne i środki dowodowe nie mogłyby wpłynąć na wynik sprawy o zasiedzenie nieruchomości. Dla oceny posiadania i jego postaci nie mają znaczenia okoliczności, w jakich Skarb Państwa wszedł we władanie nieruchomości. Według art. 336 k.c. o posiadaniu i jego postaci – co podkreślił także Sąd Najwyższy w uwzględniającym skargę kasacyjną wnioskodawcy wyroku z dnia 8 listopada 2006 r. – decyduje bowiem wyłącznie sposób władania rzeczą.

Wskazane w skardze okoliczności i środki dowodowe nie mogłyby także wpłynąć na ocenę biegu terminu do zasiedzenia, ponieważ dotyczą faktów sprzed 1972 r.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁸ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).